

PLAYLIST AUDICIÓ 23 de gener de 2021

Appalachian Spring (A. Copland)
Balada n.2 en Si menor (F. Liszt)
Les Hèbrides op.26 (F. Mendelssohn)
Concert champêtre (F. Poulenc)
Concert per a piano n.5 'Emperador' (Beethoven)
Vals de l'Emperador (J. Strauss II)
Simfonia n.9 'La Gran' en do M. (F. Schubert)
Els planetes (Gustav Holst)
Quejas de la dama y el ruseñor (E. Granados)
Sonata per a violí i piano (C. Franck)
Preludi en do menor BWV 847 (J.S. Bach)
Sonata per a piano n.2 (F. Chopin)
Simfonia n. 9 (L. v. Beethoven)
Bolero (M. Ravel)
Simfonia n.4 Concertant (Karol Szymanowski)
Concert per a violí (P. Txaiikovski)
Concert per a piano n.3 (S. Rachmaninov)
Simfonia Alpina (R. Strauss)
Concert per a piano n.3 (S. Prokofiev)

Apoteosi, punt mort i adeu-siau!

(Cicle d'audicions comentades per Joan Estrany, crític musical i divulgador)

Clímax, desfeta i repòs

Orografies, sismes i letargies sonores

Diumenge, 23 de gener a les 12'00 h.

Entrada gratuïta amb preinscripció a la biblioteca i al telèfon 971.54.73.11

Audició 1ª

Clímax, desfeta i repòs

Orografies, sismes i letàrgies sonores

Del campament base al zenit, fi de trajecte

Dominant-Tònica. *Xim-pom* en onomatopeies més planeres. L'interval canònic de la quinta justa (Sol > Do) és la prova concloent i definitiva de què la peça musical ha finalitzat: ha vençut o ha capitulat.

Donar per acabada una creació tanmateix no sempre és tan senzill com aquesta màxima intervènica pressuposa. Com quan un pintor signa un llençol, un editor estampa el colofó o un escriptor envia el manuscrit definitiu. Si els creadors sovint es veuen interpel·lats a argumentar la por al full en blanc, què no direm del pànic a l'abisme del final, al zenit, a la culminació?

Culminar ve del llatí *culmen*, *culminis*, és a dir, 'cim'. I que és una gran obra simfònica sinó l'ascens a una muntanya prominent? Un repte mental i físic, no exempt de dificultats. Una travessa en trams de forta pujada, pèrdues de cota, recessos a les valls, breu retirada al coll i ascensió final al cim. I així, arribar al zenit, a un no res de coronar el cel.

Dues barres verticals senyalitzen a la partitura la finalització de l'obra musical, marca transversal d'una guillotina de doble fulla. Es val tenir cert valor, doncs, per dir prou i escapar, d'un tall sec o esbiaixat uns pentagrames, que, sobre el paper pautat, podrien seguir seccionant-se il·limitadament amb la vertical simple, la barra del compàs, explicitant la subdivisió cíclica.

El *xim-pom*, els platerets i la percussió desfermada invoquen el *happy end* filmic, però hi ha moltes altres maneres d'acomiar-se. Sortir per la porta gran o pels darreres, acomiar-se amb una roda de premsa lacrimògena o a la francesa per la porta de servei. Acomiar una peça de cinc minuts no és el mateix que una simfonia d'una hora. Cada catarsi té la seva digestió. Els finals crepusculars tendeixen al silenci, a la fosca, al retir, a la immaterialitat. Per contra, les músiques d'inspiració matinera invoquen els ocells i les remors del carrer. Finals involutius versus finals evolutius.

El punt mort també arriba en el moment menys esperat, després de l'efervescència més forassenyada. Sovint quan la lava se solidifica es fa un silenci que sembla aturàs el temps, el petrificàs. Acabat aquest compàs d'espera, aquest intent d'encapsular Cronos en formol, no més ens queda el passatge desnonat del camp de batalla. La desfeta de la derrota campal, el dramatisme de la serralada vist per l'alpinista, la petjada geològica dels milers de mil·lennis.

Un entès vos hauria de parlar aquí de cadències plagals, transicions, de l'acord de setena de dominant... De la nota *sensible*, per descomptat. Avui provarem d'al·legoritzar enlloc de teoritzar. Posau-vos en situació: una excursió dominical a la muntanya o una expedició himalaista. Després d'hores (o dies) de esforç, dubtes, reculades, embranzides,... tenim finalment el cim allà, davant nostre. La darrera empenta. El *tour de force* final de l'equilibrista sonor, que l'espectador espera amb impaciència i temença aliena.

Vulcanòlegs accidentals, avui ens ocupam dels finals que acaben amb *sil·laba tònica*, amb *tònica*, amb *el to*. Dels adéus volcànics rics en piroclastes i bavarades de lava arreu. Èxtasis tectònics, tec-tònics. Esclats, esclafits, estremiments. Deixem els finals *à-tons*, per una altra ocasió.

